

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: [redacted], státní příslušnost [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Slezská 36, Praha 2
proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2016, č.j. MV-104237-4/SO-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

- 1 Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaný“, kterým je

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.

obecně označován i správní orgán 1. stupně, nemá-li rozlišení význam pro kontext odůvodnění) zamítlo odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán 1. stupně“ nebo „ministerstvo“) ze dne 23. 6. 2016, č. j. OAM-37842-33/DP-2015 (dále také jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím ministerstvo zamítlo žalobcovu žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – OSVČ dle ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Správní orgány dospěly v řízení k závěru, že žalobce ve skutečnosti neplnil účel povoleného pobytu na území České republiky, neboť nevykonává podnikatelskou činnost.

- 2 Z obsahu správního spisu a z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že žalobci bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě s platností od 9. 12. 2013 do 8. 12. 2015, kdy žalobce byl jednatelem společnosti [REDAKCE] s.r.o. Dne 23. 11. 2015 žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Žádost byla podána ve lhůtě dle ust. § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Následně bylo řízení přerušeno a žalobce byl vyzván k odstranění vad žádosti, které spočívaly v nepředložení veškeré potřebné dokumentace. Dne 18. 2. 2015 bylo vydáno rozhodnutí o pokračování v řízení. Správní orgán 1. stupně po opětovném posouzení žádosti zjistil, že stále chybí některé dokumenty potřebné pro rozhodnutí, konkrétně doklady dokazující příjem žalobce, proto řízení opět přerušil a vyzval žalobce (výzva ze dne 17. 3. 2016) k prokázání provozování živnosti nebo výkonu jiné podnikatelské činnosti. Žalobce na tuto výzvu nereagoval. Z důvodu podezření na neplnění účelu uděleného pobytu a za účelem zjištění skutečného stavu věci byl dne 29. 3. 2016 proveden výslech žalobce. Při výslechu žalobce uvedl, že byl jednatelem pouze společnosti [REDAKCE] s.r.o., jinou podnikatelskou činnost nevykonával. Jeho činnost pro společnost spočívala ve vyhledávání pronájmu na internetu, obvolávání majitelů, případně prohlídek bytů nabízených k pronájmu. Za společnost jejím jménem žalobce nejednal, žádné obchodní úspěchy společnosti nepřinesl, žádné dokumenty nepodepisoval, smlouvy neuzavíral, žádná práva a povinnosti z výkonu funkce jednatele neměl, zisk společnosti mu nebyl znám, žalobce od roku 2015 již nedostával žádné peníze. Nevěděl, kdo byl společníkem uvedené právnické osoby, uvedl, že právnická osoba měla pouze 15 nebo 16 jednatelů vykonávajících stejnou činnost jako žalobce, a žádné zaměstnance. Odkázal na pana [REDAKCE], který zařizoval zisk společnost a žalobci přiděloval úkoly. Po provedeném výslechu správní orgán 1. stupně zjistil od Pražské správy sociálního zabezpečení (sdělení ze dne 8. 4. 2016), že žalobce je registrován jako zaměstnanec (v kategorii jednatel) společnosti [REDAKCE] s.r.o., a byly sděleny informace o výši jeho vyměřovacího základu, která činila za období 01/2012-02/2012 8.000 Kč, za období 04/2012-07/2012 0 Kč, za období 08/2012 5.000 Kč, za období 09/2012-02/2014 0 Kč, s tím, že za období 03/2014-02/2016 nebyly přehledy odevzdány. Správní orgán 1. stupně poté uzavřel, že žalobce na území České republiky funkci jednatele společnosti nevykonával, a tudíž neplnil účel, pro který mu bylo vydáno povolení k pobytu. K přiměřenosti důsledků rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců správní orgán 1. stupně uvedl, že zjistil, že žalobce nemá na území České republiky žádné příbuzenské vztahy, naopak celá jeho rodina žije na území domovského státu. Rodinné vazby žalobce tedy rozhodnutím nebudou dotčeny. Z dostupných informací ani není správnímu orgánu 1. stupně známo, že by žalobce vlastnil na území České republiky

nějakou nemovitost, rozhodnutím tedy nebudou narušeny žalobcovy ekonomické poměry. Lékařská zpráva, z níž by bylo zřejmé, že by žalobci bránil ve vycestování zdravotní stav, nebyla doložena. Sám žalobce při výslechu dne 29. 3. 2016 uvedl, že nejsou žádné důvody, které by bránily ve vycestování. S ohledem na to správní orgán 1. stupně učinil závěr, že rozhodnutím nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého ani rodinného života žalobce.

- 3 V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení před správním orgánem 1. stupně. K odvolací námitce, v níž žalobce nesouhlasí se závěrem správního orgánu 1. stupně, že nevykonával činnost jednatele společnosti [REDAKCE] s.r.o., a že tedy neexistuje závažná překážka jeho pobytu na území, žalovaný nejprve citoval z relevantní právní úpravy týkající se jednatelství a obchodního vedení společností, a poté uvedl, že žalobce fakticky nevykonával obchodní vedení, neboť toto činil pan [REDAKCE]. Žalobce žádnou činnost podřaditelnou pod obchodní vedení nevykonával, neměl ani základní přehled o právech a povinnostech jednatele společnosti ani o hospodaření společnosti, a je zřejmé, že funkci jednatele vykonával pouze formálně. Takovou skutečnost nelze dle odůvodnění napadeného rozhodnutí považovat za plnění účelu pobytu. K tomu žalovaný odkázal na judikaturu správních soudů. Doplnil, že popis činnosti žalobce pro společnost nasvědčuje spíše skrytému zaměstnání. Uvedl, že není nutné blíže mapovat obchodní činnost a aktivity předmětné společnosti, neboť v řízení byla posuzována otázka, zda žalobce naplňoval účel povoleného pobytu, nikoli samotná existence společnosti. K odvolací námitce, dle níž žalobce již svou činnost pro společnost ukončil, nicméně od 6. 5. 2016 je držitelem živnostenského oprávnění, na jehož základě na území podniká, a tudíž plní účel povoleného pobytu, žalovaný uvedl, že žalobce byl držitelem živnostenského oprávnění od 6. 5. 2015 do 8. 12. 2015, celkem tedy přibližně sedm měsíců, zatímco od 9. 12. 2013 do 5. 5. 2015, tedy přibližně 17 měsíců, držitelem živnostenského oprávnění nebyl. Z celkové doby 24 měsíců tedy žalobce převážnou dobu neplnil účel povoleného pobytu.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

- 4 Žalobce v ní namítá, že správní orgány porušily ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále že si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí, ve smyslu ust. § 50 odst. 2 správního řádu. Žalobce zdůraznil, že na území České republiky ke dni podání žaloby pobýval nepřetržitě již 12 let, a to na základě povolení k dlouhodobému pobytu – účast v právnické osobě, které platilo do 8. 12. 2015. Dne 23. 11. 2015 požádal o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ dle ust. § 44a zákona o pobytu cizinců. K tomu, jak a na základě jakých skutečností žalovaný vyhodnotil zjištěné skutečnosti, žalobce namítl, že rozhodnutí správních orgánů jsou odůvodněna zejména samotnou výpovědí žalobce, když však byl účelově interpretován její obsah v neprospěch žalobce. Činnost, kterou žalobce při výpovědi popsal, však lze podřadit pod výkon funkce jednatele. Závěr žalovaného, že žalobce začal plnit účel pobytu až ode dne 6. 5. 2015, kdy se stal držitelem živnostenského oprávnění, není správný, neboť i v předcházejícím období žalobce prokazatelně fakticky vykonával funkci jednatele ve společnosti [REDAKCE] s.r.o. Poukázal na to, že při

výpovědi byl schopen detailně popsat nejen sídlo společnosti, ale také předmět její činnosti a její náplň práce, a jmenovat i další osoby, které s ním ve společnosti působily.

- 5 Dále žalobce namítá, že správní orgány porušily též ust. § 2 odst. 4 správního řádu, neboť jejich rozhodnutí nejsou v souladu s veřejným zájmem a neodpovídají okolnostem daného případu. Správní orgány totiž nezohlednily soukromé zájmy žalobce, který se na území České republiky zdržuje nepřetržitě od roku 2004, vybudoval si zde pevné společenské vztahy a vazby, úspěšně podniká a platí daně i související zákonné platby pojistného. V žádném případě nemá zájem vrátit se zpět na [REDAKCE], kde již nemá potřebné zázemí ani důvod nadále žít. Žalovaný se měl přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého žalobce zabývat, což se však v potřebném rozsahu nestalo.
- 6 Žalobce navrhuje zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí.
- 7 Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Podle něj bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se správním řádem i se zákonem o pobytu cizinců, neboť okolnosti případu byly dostatečně zhodnoceny, rozhodnutí bylo řádně odůvodněno. Vzhledem k podobnosti žalobních a odvolacích námitek a absenci nové relevantní argumentace žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ohledně námitek nedostatečného posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí žalovaný upozornil, že tato námitka nebyla v odvolání uvedena, proto se jí žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval, nicméně je toho názoru, že správní orgán 1. stupně se s přiměřeností dopadů neprodloužení povolení k pobytu na rodinný a soukromý život žalobce vypořádal řádným způsobem.
- 8 U jednání, které se před Městským soudem v Praze konalo dne 24. 9. 2020, zástupce žalobce i žalovaný setrvali na svých dosavadních stanoviscích.
- 9 Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“ a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.).
- 10 Městský soud v Praze nejprve považuje za potřebné zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou. Obsah, rozsah a kvalita žaloby tak předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Úlohou žalobce je v žalobě uvést jím spatřované skutkové či právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí (srov. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) a vymezit tak rozsah soudního přezkumu. V daném případě je napadeným rozhodnutím správní rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl o odvolání proti rozhodnutí o nařízení přezkoumání rozhodnutí ve věci žádosti o povolení dlouhodobého pobytu na území České republiky. Žalobce však základní žalobní námitku o nesprávném posouzení výkonu činnosti jednatele obchodní společnosti přejal z obsahu odvolání. Žalobci samozřejmě nic nebrání zopakovat odvolací námitky v případech, kdy je žalovaný dostatečně nevypořádal, popřípadě není-li žalobce se skutkovým či právním posouzením

těchto námitek spokojen, vždy by však mělo být z obsahu žaloby jednoznačně patrné, které konkrétní závěry žalovaného pokládá za nedostatečné, nezákonné či nesprávné. V nyní posuzované žalobě tak žalobce měl místo opakování argumentů již uplatněných ve správním řízení předložit spíše oponenturu napadeného rozhodnutí a vymezit se proti způsobu, jakým žalovaný vypořádal odvolací námitky, resp. uvést, v čem konkrétně podle jejího názoru žalovaný pochybil. Neobsahuje-li žaloba takovou argumentaci, může se soud zabývat posouzením zákonnosti napadeného rozhodnutí jen v rovině obecné. V opačném případě by totiž popřel dispoziční zásadu a namísto žalobce by v podstatě domýšlel, v čem konkrétně je napadené rozhodnutí nesprávné. Jinými slovy, pokud žalobce v žalobních bodech neprezentoval dostatečně konkrétní argumenty vedoucí ke zpochybnění důvodů napadeného rozhodnutí, nemusí soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již dospěl žalovaný.

- 11 Jak je tedy uvedeno, základní námitka obsažená v žalobě již byla žalobcem uplatněna v odvolacím řízení. Městský soud v Praze shledal, že žalovaný se s touto námitkou řádně a komplexně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí; podle přesvědčení městského soudu se žalobci v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostalo na tuto námitku, jakož i na veškeré další vznesené odvolací námitky, adekvátní reakce. Jelikož městský soud považuje vypořádání všech odvolacích námitek ze strany žalovaného za věcně správné, zákonné a vyčerpávající, plně odkazuje na odůvodnění jeho rozhodnutí a k věci pouze dodává následující.
- 12 Ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum Ministerstvo vnitra cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Toto ustanovení se na základě odkazu v § 46 použije i v případech rozhodování o povolení k dlouhodobému pobytu.
- 13 Žalobci bylo na území České republiky povoleno od 9. 12. 2013 do 8. 12. 2015 pobývat za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Jinou závažnou překážku pobytu spatřují správní orgány v tom, že žalobce neplnil po tuto dobu pobytu na území České republiky účel, pro který mu bylo uděleno pobytové oprávnění.
- 14 Ohledně účelu pobytu došla soudní praxe k několika stěžejním závěrům: „*Plněním účelu, pro který bylo vízum uděleno, je ve smyslu § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, nutno v případě, že vízum bylo uděleno za účelem podnikání, rozumět faktické vykonávání podnikatelské činnosti; nestačí mít pouhé oprávnění podnikat (např. mít živnostenské oprávnění), není-li podnikatelská činnost fakticky vykonávána.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011-81) „*Neplnění účelu předchozího pobytu (faktické nevykonávání podnikatelské činnosti) po převážnou část doby, na kterou bylo cizinci uděleno vízum k pobytu za účelem podnikání, je závažnou překážkou pobytu cizince na území, která je podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky, ve spojení s § 46 odst. 1 téhož zákona důvodem pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.*“ (rozsudek ze dne 26. 6. 2013, č.j. 9 A 66/2010-50, publikovaný pod č. 2951/2014 Sb. NSS).

- 15 Základními součástmi působnosti statutárního orgánu je dle zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obchodních korporacích“) obchodní vedení společnosti a zastupování společnosti (dříve jednání jménem společnosti). Co se rozumí obchodním vedením zákon o obchodních korporacích nedefinuje, a nečinil tak ani dříve platný obchodní zákoník. Judikatura dovodila, že obchodním vedením společnosti je řízení (správa) společnosti (jejího podniku), tj. zejména organizování a řízení její podnikatelské činnosti, včetně rozhodování o podnikatelských záměrech (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2005, sp.zn. 4 Afs 24/2003). Zákon o obchodních korporacích svěřuje obchodní vedení jednatelům společnosti (ust. § 195 odst. 1 zákona o obchodních korporacích). Právní úprava nevylučuje, aby jednatele kromě jednatelské funkce vykonávali zároveň i odbornou práci pro společnost, a zejména v malých obchodních společnostech tato praxe není neobvyklá. Nicméně jednatelem stále přísluší zejména obchodní vedení společnosti.
- 16 Městský soud z obsahu správního spisu zjistil, že jako podklady pro vydání rozhodnutí byly při rozhodování správních orgánů použity výpověď žalobce a řada listin. Žalobce byl zapsán jako jednatel společnosti [REDAKCE] s.r.o. Při výpovědi v řízení před správním orgánem dne 29. 3. 2016 však na otázky ohledně své vlastní činnosti pro právnickou osobu, v níž v rámci svého povoleného pobytu v ČR působí, odpověděl, že za společnost jejím jménem žalobce nejednal, žádné obchodní úspěchy společnosti nepřinesl, žádné dokumenty nepodepisoval, smlouvy neuzavíral, žádná práva a povinnosti z výkonu funkce jednatele neměl. K činnosti právnické osoby odpověděl, že její zisk ani další okolnosti mu nejsou známy, nepamatoval si, zda měla společnost v jednotlivých uplynulých letech nějaké zakázky, nevěděl, kdo byl společníkem uvedené právnické osoby, uvedl, že právnická osoba měla pouze jednatele a žádné zaměstnance. Z výpisu z obchodního rejstříku dále vyplývá, že společnost [REDAKCE] s.r.o. měla v době rozhodování správních orgánů jako předmět činnosti zapsán pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor, a měla zapsáno 16 jednatelů, přičemž žádná z nich není občanem České republiky.
- 17 Z výše uvedeného vyplývá, že působení žalobce ve společnosti [REDAKCE] s.r.o. bylo pouze formální a že žalobce ve prospěch této společnosti nevykonával činnost, která by spočívala v obchodním vedení. V daném případě tedy nebylo možno dospět k tomu, že by zde cizinec naplnil materiální stránku podnikatelské činnosti. Z obsahu spisového materiálu je dále zřejmé, že žalobce žádným, byť sebenepatrnějším způsobem neosvědčil, natož neprokázal, že by v oblasti obchodního vedení (jednatelství) jakoukoli činnost vyvíjel. Žalobce se na řízení společnosti nijak nepodílel, neorganizoval ani neřídil její podnikatelskou činnost, nerozhodoval o podnikatelských záměrech. Za této situace je zcela nerozhodné, zda žalobce fakticky vykonával odpornou práci pro společnost, spočívající v zařizování pronájmu nemovitostí, neboť rozhodující je pouze to, zda byl činný v oblasti obchodního vedení (jednatelství). Tak tomu v jeho případě nebylo. Z uvedených důvodů soud dovodil, že pokud žalobce namítal v podané žalobě, že závěr správních úřadů o neplnění účelu pobytu považuje za nezákonný, není tento žalobní bod důvodný, neboť závěrům správních úřadů obou stupňů zcela koresponduje obsah spisového materiálu.
- 18 Městský soud v Praze dále dospěl k závěru, že správní orgány posoudily skutkovou a právní otázku, zda zjištěné období neplnění účelu pobytu žalobcem je obdobím

převážným, správně. Žalobce prokazatelně neplnil účel pobytu v období od 9. 12. 2013 do 5. 5. 2015, tedy přibližně 17 měsíců z posuzovaných 24 měsíců, což, jak správně uvedl žalovaný na str. 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí, představuje převážnou většinu doby povoleného pobytu.

- 19 Pokud proto žalovaný správní orgán dospěl k závěru, že v případě žalobce existuje jiná závažná překážka bránící novému povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, která spočívá ve skutečnosti, že po dobu povoleného dlouhodobého pobytu na území České republiky v době od 9. 12. 2013 do 5. 5. 2015 nevykonával podnikatelskou činnost a tedy v tomto období neplnil účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu uděleno, nepřekročil správní orgán meze správního uvážení. Žalovaný své právní závěry o existenci závažné překážky řádně odůvodnil, skutkové závěry pak vyplývají i přímo z výpovědi žalobce. Nebylo důvodu obstarávat za účelem doplnění skutkových zjištění další podklady, neboť skutkový stav byl zjištěn spolehlivě. Městský soud v Praze nezjistil v postupu žalovaného pochybení a ani neshledal, že by žalovaný překročil meze správního uvážení. Tento bod uplatněný žalobcem je tedy nedůvodný.
- 20 K námitce, že v řízení před správními orgány nebylo dostatečně provedeno posouzení dopadů z hlediska přiměřenosti rozhodnutí dle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, městský soud uvádí následující.
- 21 Postup dle ust. § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je vázán na splnění podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. V takových případech se pak uplatní ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, podle kterého *„při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“*
- 22 Nejvyšší správní soud se k obsahu povinnosti posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života vyjádřil tak, že ze samotné podstaty principu přiměřenosti vyplývá, že se poměřuje „něco k něčemu“. V tomto kontextu je nutno poměřovat veřejný zájem spočívající v tom, aby povolení k pobytu byla vydávána pouze osobám, které splňují zákonné požadavky, s právem na soukromý a rodinný život cizince (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2013, č.j. 8 As 68/2012-39). Posuzování přiměřenosti si pak lze představit jako poměřování na rovnoramenných vahách. Na jednu misku vah se položí míra, v jaké cizinec nesplňuje požadavky pro vydání povolení k pobytu (v předmětné věci to, že neplnil účel pobytu) a stanoví se význam těchto nedostatků z hlediska veřejného zájmu. Na druhou misku vah se položí tíha dopadů do soukromého a rodinného života. Aby rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu bylo přiměřené, je nutné, aby miska vah s veřejným zájmem byla těžší (veřejný zájem závažnější) než miska s dopady (jejich závažností) do soukromého a rodinného života.

- 23 K takovému posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle názoru městského soudu ve správním řízení zcela nepochybně došlo. Soud nesouhlasí s žalobcem, tvrdí-li, že se správní orgán prvního stupně a ani žalovaný touto otázkou řádně nezabývaly. Správní orgán 1. stupně se otázce přiměřenosti rozhodnutí vyjádřil zcela konkrétně, podrobně a komplexně, když popsal, jaké okolnosti svědčící o možné nepřiměřenosti rozhodnutí do sféry žalobce zjišťoval, a jak o těchto zjištěních uvažil. Správní orgán prvního stupně dovedl, že se poměry žalobce zamítavým rozhodnutím výrazně nezmění a dopad svého negativního rozhodnutí shledal jako přiměřený ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti žalobce. Je pravdou, že žalovaný se k vlastnímu zhodnocení přiměřenosti neuchýlil, nicméně žalovaný v tomto ohledu postupoval v souladu s ust. § 89 odst. 2 věta druhá správního řádu, dle něž odvolací orgán přezkoumává správnost napadeného rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Otázka přiměřenosti přitom nebyla předmětem odvolacích námitek, a její přezkum v posuzované věci nijak nepřesahuje zájem jednotlivce (žalobce), nejde tedy o přezkum ve veřejném zájmu. Postup žalovaného tak městský soud shledává správným.
- 24 K otázce posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života městský soud konstatuje, že řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání dle ust. § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je řízením o žádosti, které je ovládáno zásadou dispoziční (je zde upozaděna zásada vyšetřovací) a je na žadateli, aby relevantní skutečnosti tvrdil a doložil. Z hlediska případných úvah o důvodech nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce jiné okolnosti než jeho výše zmíněná osobní a rodinná situace z obsahu správního spisu, resp. z tam obsažených podání žalobce nevyplynuly. Žalobce se ve správním řízení ke svým soukromým a osobním poměrům nijak podrobně nevyjádřil, žádné konkrétní rozhodné skutečnosti netvrdil, ač byl na ně výslovně dotazován (viz protokol o výslechu ze dne 29. 3. 2016, str. 11). Z jeho tvrzení nelze učinit jiné závěry, než jaké k otázce přiměřenosti učinily správní orgány. Pokud žalobce jiná tvrzení nenabídl, nelze hlubší úvahu o zásahu do soukromého a rodinného života žalobce (v situaci, kdy ani ze spisového materiálu či jiné úřední činnosti správního orgánu nejsou dány indicie nasvědčující nutnosti provedení těchto úvah) považovat za pochybení způsobující nepřezkoumatelnost, resp. nezákonnost správního rozhodnutí.
- 25 Žalobce tedy se svými námitkami neuspěl, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.
- 26 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné účelné náklady nad rámec běžné úřední činnosti a náhradu nákladů řízení ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 24. září 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu